

Zpráva o činnosti DS Vicena Ústí nad Orlicí za rok 2013

Vážení přátelé,

navazuji na zprávu o činnosti výboru v uplynulém roce. Díky tomu, že se nám podařilo termín valné hromady upravit do souladu s kalendářním rokem, vypadly nám z obou zpráv informace o činnosti v II. pololetí roku 2012, ale domnívám se, že vzpomínat na toto už vzdálené období by bylo naprosto neúčelné a Pavel Sedláček, který z těchto zpráv čerpá informace pro zpracování kroniky, si s danou situací určitě poradí.

I když prvním představením v roce 2013 bylo představení hry „Bylo, nebylo“, začnu svoji zprávu představením, které se uskutečnilo o týden později.

26. ledna měla svoji derniéru na jevišti Roškotova divadla „Pohádka o Popelce“. Po čtyřapůlletém uvádění této klasické pohádky, se kterou se soubor představil 28x prakticky po celé východní polovině republiky, došlo k tradičnímu slavnostnímu rozloučení na domácí scéně. Jako loučení s každou úspěšnou hrou, bylo i to s Popelkou trochu nostalgické. Naštěstí nás ze smutku rychle dostali diváci, kteří bohatě zaplnili hlediště a svými reakcemi v průběhu hry i závěrečným potleskem dali zapomenout na smutek, který definitivně odezněl při závěrečné oslavě v souborové klubovně.

Jak již bylo předesláno, prvním představením v uplynulém roce byla hra „Bylo, nebylo“, která v Dobrouči navázala na svá předchozí úspěšná představení. Na domácích prknech se představila Jarmilka Janáková. I ona byla zárukou tradičně pěkné návštěvy a i když musela krátce před začátkem vystoupení vyrazit do klubovny pro zapomenutý kostým, svým výkonem, stejně jako všichni ostatní, potěšila domácí publikum. Bylo to velice vydařené představení. Škoda, že se totéž už nedá úplně říci o následujícím vystoupení, které jsme odehráli na domácí scéně pro sponzory a ústeckou veřejnost. I když diváci odcházeli z představení spokojeni, my jsme věděli, že všechno nedopadlo tak, jak by mělo a režisérka Radka Bucháčková měla ke chvále daleko. Těžko říkat, kde byla příčina, ale takové varování přišlo právě včas, protože nás čekalo vystoupení na krajské přehlídce v Třešti. A tam už zase vše šlapalo tak, jak mělo. I když porotu jsme tentokrát příliš neoslili. Přestože hru hrajeme v textu, přesně podle scénáře, vytýkala nám především nesoulad s brněnským nářečím a kromě dalších připomínek jsme se dozvěděli, že hru pana Pešky mohou vlastně hrát pouze Ořechovští a nikdo další se jim do toho nemá míchat. Tenhle trochu svérázný názor sice popřela později na přehlídce ve Václavově jiná porota, ale tak už to prostě chodí, co odborník, to na kumšt jiný názor. Z Třešti jsme si za naše vystoupení odvezli dvě ocenění. Jarmila Petrová čestné uznání za ztvárnění babky Kláry a pěvecký kvartet stejné ocenění za písničky, které celou hru provázejí. Protože nám z důvodu špatného počasí odpadlo květnové vystoupení ve venkovním areálu hasičů ve Sloupnici, byl následující zájezd do oblíbené Býště posledním jarním představením této inscenace. Na jeho úvod proběhla malá slavnost – předání cen oceněným účinkujícím z přehlídky v Třešti a potom jsme si už užívali, společně s výborně se bavícím publikem, vlastní vystoupení. V tu chvíli nikdo z nás netušil, že to bylo na delší dobu poslední vystoupení našeho skotského podplukovníka a polského

hospodského Pavla Sedláčka a že se bude pro podzimní představení znovu přeobsazovat.

Zatímco skončila jarní pout' hry „Bylo, nebylo“, přihlásila se po delší odmlce se třemi vystoupeními další nastudovaná hra „Nejstarší řemeslo“. A také se pilně zkoušela nová inscenace. Jarmila Petrová se vrátila k v souboru osvědčenému autorovi Oldřichu Daňkovi, z jehož bohaté tvorby vybrala dva z historických příběhů u evropských dvorů, uváděných pod titulem „Hříčky o královnách“. Francouzský útržek, „Dva pokoje ve Versailles“ nás zavádí do prostředí francouzského dvora v době panování Ludvíka XV. a útržek ruský, „Jeden den velkokněžny“, naopak na ruský dvůr v době panování carevny Alžběty. Ale vraťme se k „Nejstaršímu řemeslu“.

(Následující text připravila pro tuto zprávu Lenka Kaplanová.)

V roce 2013 jsme „Nejstarší řemeslo“ představili ve třech reprízách. První se konala 6. dubna, kdy ještě sníh úplně neslezl, ve Svinné u Č. Třebové. Hráli jsme tam údajně historicky první celovečerní „tyjáter“. Byli jsme z toho trochu nervózní, protože jsme poprvé hráli v nedivadelním prostoru klubovny místního spolku hasičů. Nejvíce tíhy na svých bedrech nesl náš „technik“ Pavel, který se ukázal být opět všeumělem, co se jen tak nevzdává. Společně se svinsky zručnými chalupáři zvládl vše nasvítit a ozvučit, až občané koukali, že jsme jim přivezli skutečné divadlo. Ve snaze nám vyjít vstříc, nám nejen stloukli jevišťačko, ale nanosili nám ze svých obýváků nejrůznější zeleň, takže to vypadalo, že se pět stárnoucích prostitutek romanticky schází ne na rohu rušné newyorské ulice, ale v botanické zahradě. Skvěle se tam o nás starali. Bábovku a štrúdl upekli, řízečky nasmažili, salát namíchali, vše tak skvěle a domácky vonělo, že nás navnadili zauvažovat, jakou komedii nacvičit, abychom je tam opět mohli přijet potěšit. Utvrdila jsem se, že naše divadélko je určeno do hospodských prostor a ne kulturních ratejen.

Další představení jsme odehráli v Jehnědí, kde přišla hojnost diváků a myslím, že zklamání neodešli. Místní nás opět odměnili kvalitním salátkem a řízečkem.

„Komu se zelení, ten hraje v Jelení“ jsme si mohli zpívat v květnu, když jsme zavítali do městečka, kde se divadlo hraje v bývalém kině a na WC se chodí do domu správcových. Ale i zde byla účast početná a domácí se tvářili spokojeně. Hodinové představení bez možnosti „odskočit si“ bylo pro všechny ideální. Po večeři nám nabídli v průběhu besedování návštěvu jejich kostelíka. Pojali jsme podezření, zda nás nechťejí od našeho „hříšného“ počínání odvrátit a naše duše zachránit, ale probíhala právě „Noc kostelů“ a tak jsme pozvání přijali a ničeho nelitovali. Náš všeuměl Pavel se okamžitě začal zajímat o varhany a zpestřil nám noční návštěvu malým varhaním preludováním. Tot' zatím vše, dále vybíráme a uvidíme, v jaké další výsce nás uvítají s naším pochybným řemeslem. (Konec citace Lenky).

Průběh podzimní sezóny ovlivnilo již zmiňované onemocnění Pavla Sedláčka. Do zkoušek „Hříček“ přibyly zkoušky hry „Bylo nebylo“, ve které Pavla nahradil Vít'a Bucháček. Poprvé jsme se s touto hrou představili koncem října na nové štaci ve Výprachticích. V trochu nervózní atmosféře se nám však představení, hrané po půlroční pauze, které bylo i jakousi generálkou na vystoupení na festivalu ve Václavově, vydařilo ke spokojenosti účinkujících i diváků. A potom již přišla premiéra „Hříček“ v tradiční

premiérové štaci Říčkách – Orlickém Podhůří. Pořadatelé nám vyšli vstříc a tak jsme mohli v útulně vytopeném sále absolvovat 14. listopadu generálku s fotografováním a následující den i premiérové představení. Nejen dle mého názoru dopadla premiéra výtečně. Jarmilka byla sice trochu zaskočená komentářem pana starosty, že očekával větší legraci, na představení se daly najít nějaké chybičky, (ty se dají najít skoro vždycky na všem) ale všichni odvedli poctivý výkon, diváky zaujaly i nádherné kostýmy a pěkná funkční scéna a z Říček jsme mohli odjíždět s pocitem dobře odvedené práce. Za dva dny po premiéře „Hříček“ jsme se představili ve Václavově u Zábřehu na velmi dobře obsazené přehlídce „O Václava 2013“ s hrou „Bylo, nebylo“. Ve Václavově jsme nebyli poprvé, ale znovu jsme museli obdivovat to, co dokáží pořadatelé této maličké vesnice zorganizovat. Již sedmý ročník přehlídky, za účasti osmnácti souborů z regionů od Prahy přes Brno až po Ostravu, je skutečně počin hodný obdivu. Vzhledem k začátku představení v 10.00 hodin jsme si museli nezvykle přivstat, také na počtu diváků bylo znát, že poslední sobotní představení končilo až o půlnoci (plno nebylo), ale to neubralo nic na našem kvalitním výkonu, za který jsme získali uznání „Za hravý přístup k inscenaci“ a spoustu pochvalných slov od odborné poroty, které nevadily ani slovní tvary nářečí, ani rozdíl v pojetí oproti ořechovskému souboru.

Posledním vystoupením v podzimní sezóně loňského roku byl zájezd na jednu z našich nejoblíbenějších štací – do Svatouchu, kde jsme uvedli „Hříčky o královnách“. Představení na Vysočině mají neopakovatelnou atmosféru, o kterou se stará především dlouholetý starosta a velký příznivec našeho souboru Jiří Socha. Sokolovna, ve které se vystoupení konají, prošla navíc celkovou rekonstrukcí, při které se nezapomnělo ani na usnadnění přístupu na jeviště a tak odpadlo náročné stěhování scény z rampy po dlouhých chodbách budovy. Ti, kteří zde hráli již poněkolikáté nemohli nezaznamenat ještě jednu změnu. Místo přípitků tradičním „Vizourem“, se tentokrát od toho uvítacího až po ten rozlučkový přípitek připíjelo výhradně čtyřhvězdičkovou Metaxou a stoly se pod náparem vynikajícího jídla prohýbaly ještě víc než v minulosti. Ve Svatouchu nás prostě mají rádi a našich vystoupení si váží.

Početnému publiku se představení líbilo, což dávalo výrazně najevo. A starosta náš výkon ocenil tak, že nám předal za odměnu i celou tržbu z představení. My jsme sice o některých chybách věděli, ty jsou po úspěšné premiéře asi také tradicí, ale pokud je nepostřehne divák, jsou pro nás inspirací ke zlepšení před ústeckou premiérou, která zpravidla po vystoupení ve Svatouchu následuje. Ale to už je další kapitola z činnosti našeho souboru, kterou budeme hodnotit až při příští valné hromadě.

V roce 2013 jsme tedy odehráli 12 představení. Nejčastěji se hrálo „Bylo, nebylo“, celkem 6x, třikrát se na jevišti objevilo „Nejstarší řemeslo“, 2x premiérové „Hříčky o královnách“ a posledním představením jsme se v úvodu roku rozloučili s „Pohádkou o Popelce“. Těch odehraných představení bylo výrazně méně než v předchozích letech, (v roce 2012 jich bylo 20, v roce 2011 dokonce 24), což se nepříznivě projevilo i v zisku z odehraných představení, ale o tom bude jistě hovořit ve své zprávě náš ekonom Jarka Háněl. V současné době je předpoklad, že se počet odehraných představení vrátí na úroveň předchozích let. Vše záleží na chuti

a možnostech účinkujících, protože na zájem o vystoupení našeho souboru si asi stěžovat nemůžeme.

I v minulém roce se nám podařilo uvést na jeviště novou premiéru, čímž jsme splnili jakousi povinnost vůči našim sponzorům a příznivcům a protože se už teď klube na svět nová inscenace s novou režizérskou krví, není důvod se na budoucí činnost souboru dívat černými brýlemi.

Nedílnou součástí činnosti našeho souboru je jeho společenský život a pořádání řady krásných akcí, z nichž mnohé už mají i mnohaletou tradici. Tou nejstarší je asi vítání nového roku výstupem na Andrlák. Jinak tomu nebylo ani v minulém roce, kdy jsme se sešli v mimořádně hojném počtu. Skupina „Jablko“ (pro nezasvěcené – Janáková – Blažková – Kodytková) znovu udělovala medaile za tvůrčí umělecký počin. O tu se znovu nenechal připravit Jarka Háněl, za kterým úspěšně dospurtoval Pavel Sedláček st. Těch ocenění se tentokrát rozdávalo víc. Cenu „Buchtý roku“ získala naprosto po zásluze Danka Tomášková, za příkladnou péči o soubor, kterou navázala na svého předchůdce, dobrotami soubor zásobujícího Milana Vandase. Zaslouženého ocenění „Skokan roku“ se dostalo i Jarmile Petrové a Otovi Dunovskému, za obětavé záskoky rolí, kterými pomohli udržet na jevišti inscenace „Zdravý nemocný“ a „Bylo nebylo“. A na závěr došlo i k velkému překvapení, když Jarmilka Janáková ocenila své partnerky z Jablka „Řádem zlaté kudrny“, čímž jim prokázala svoji vděčnost za několikaletou péči o její účas při představeních „Zdravého nemocného“. Skutečně moc krásný a veselý večer.

Další příjemná setkání na sebe nenechala dlouho čekat. Po sponzorském představení „Bylo, nebylo“ jsme oslavili 20. narozeniny Terezy Blažkové, delegace souboru popřála k padesátinám Lence Karbolkové a přímo na jednání valné hromady navázala již 15. divadelní videokavárna. Na ní se Pavel Sedláček pochlubil videonahrávkou se zpracováním poslední části souborové kroniky a promítl nám záznam z udělování cen města a starosty, které obdržely Zuzka Průchová a Jarmila Petrová.

Ještě v polovině května se konala v klubovně oslava padesátých narozenin další souborové mladice Lenky Janyšové a potom již přišly divadelní prázdniny a s nimi spojené turistické akce. Tu první si vzal na starosti Pavel Sedláček st. a připravil ji velice vzorně. „Tajný výlet na pomezí Čech a Moravy“, jak se akce nazývala začala na nádraží Ustí Město, následoval přesun vlakem do Č. Třebové, kde se k nám připojil tehdy čerstvě nový člen souboru Běda Ducháček, a přes Anenskou Studánku, kde přistoupili další účastníci, jsme dorazili do Mladějova. Tam jsme již měli zajištěné časové jízdenky na příjemný výlet historickým vláčkem po místní úzkokolejce. Po nezbytném občerstvení pak následoval pěší pochod na Pavlovu chalupu v Anenské Studánce, při kterém jsme si mohli pěkně zblízka prohlédnout větrné elektrárny nad Studánkou. Výborný guláš Zuzky Průchové odstartoval druhou část odpoledne, při kterém nechyběla sportovní klání, tentokrát v petangu, veselá vyprávění, kytara, zpěv i opékání vuřtů. Podle tradice došlo i k řádnému zmazání mých kalhot, o které se také tradičně postaral Pavel. Tentokrát to nebylo, jak bývá zvykem červeným vínem, ale barvou z lavičky u ohniště, kterou Pavel ve snaze připravit nám co nejkrásnější prostředí, krátce před naší návštěvou natřel. V ten veselý večer mne ani ve snu

nenapadlo, že náš příští rozhovor bude za tři dny z hradecké nemocnice. Další velkou spolkovou akcí měl být „Den D 170“. Pod tím názvem se neskrývalo nic jiného, než plánovaná oslava dvou sedmdesátníků – Pavla a Oldy, ke kterým se na doplnění té cifry přidal svými třicetkami Vlastík Drda. Na tuhle oslavu se, a jistě nejsem sám, mimořádně těším. A věřím, že se díky lékařům a Pavlově úžasné vůli a psychické síle neodvratně blíží. V době, kdy píšete tuto zprávu nevím, zda Pavel bude při jejím čtení mezi námi, ale věřím, že ta chvíle přijde už co nejdříve a že to bude ten nejkrásnější okamžik, který nás v příštím období čeká. Pro úplnost musím dodat, že se název toho dne bude muset změnit, protože Vlastovy narozeniny se nám podařilo oslavit přesně půl roku od uplynutí jeho narozeninového výročí, ale to je asi ten nejmenší problém.

Poslední prázdninová sobota patřila již III. ročníku výletu do Brandýsa n.O., který se tentokrát uskutečnil pod názvem „Zkontroluj svůj habr“ a jehož organizátory jsou Petr a Dana Tomáškoví. Také pro letošní ročník zajistili zajímavý program, ve kterém nás spolu s dalším „Brandýšťákem“ Jarkou Hubeným seznámili s pamětihodnostmi města. Následně došlo na návštěvu labyrintu, kde si mohli členové souboru, kteří přispěli na jeho zřízení, zkontrolovat, zda tam jejich habřík skutečně roste a prohlídce sochy J. A. Komenského. Po nabrání sil a svačině „U kont'áku“, jsme vyrazili krásným Jiskrovým údolím na pětiloketový pochod na chatu Tomáškových, kde nás čekala spousta dalšího pohoštění a zábavy. Někteří účastníci se bavili tak intenzivně, že se jim vůbec nechtělo domů, ale nakonec i v tomto krásném koutě přírody zavládlo ticho a klid.

Neuplynul ani měsíc a „Viceňáky“ čekalo další tradiční setkání - „Paukovic Dokopyky“. Hanka s Járkou připravili, stejně jako každoročně, nádhernou akci s bohatým programem. Vyhlášené téma soutěže - „Klauniáda“- otevřelo pro účastníky nebývalý prostor realizace, kterého téměř všichni využili vrchovatou měrou. Kdo neviděl, těžko uvěří, jaká to společnost šašků a klaunů vyrazila od ústecké „hudebky“ směr Mistrovice. Úroda brambor sice nebyla letos taková, jako v ostatních letech, ale sportovní i znalostní soutěže byly na vysoké úrovni, což umožnilo družstvu mužů, aby v nich konečně po litém boji udolalo poprvé v historii své soupeřky, kterým tentokrát nepomohlo ani tradiční nadřívání od hlavní rozhodčí. Bavili jsme se úžasně, samozřejmě nechyběla místní specialita - „Paukovic bramborový plech“. Po tom prvním se jen zaprášilo, ještě, že nebyl jediný. Myslím, že laťka byla nastavena skutečně vysoko a těším se, jaký program nás bude čekat v příštím roce.

Ani „Dokopyky“ neudělaly tečku za setkáními v loňském roce. Protože nás tlačily termíny, popřáli jsme „dětem“ Kodytkovým k jejich dvacetinám přímo na jevišti Roškotova divadla při zkoušce na „Bylo nebylo“ a poslední klubový večer jsme stihli ještě před vánoci, přesně na Mikuláše. Byl to už XI. ročník „Expedice Dolomity“, při kterém jsem dle svého slibu ukázal účastníkům setkání, kam v loňském roce dokráčel ruksak, který jsem od souboru dostal jako dárek k mým šedesátinám. Po promítnutí diapozitivů s krásnými snímky italských Dolomitů, jsme dodatečně oslavili třicetiny Vlastíka Drdy, o čemž už byla ve zprávě řeč.

Tím končí přehled činnosti souboru v uplynulém roce. Přes menší počet

odehraných představení, dost bohatý na vzájemná setkání a společné prožitky.

Nechci hodnotit jeho úspěšnost či neúspěšnost, ale musím se zastavit u jedné důležité věci. Od poslední valné hromady projevila zájem o členství a činnost v souboru řada nových tváří a většina z nich se už do dění v souboru úspěšně zapojila. Vezmu-li to v pořadí, ve kterém přišli, pak je to Martina Junková, Bedřich Ducháček, Ivo Dvořák, Pavla Klimešová a v začátku letošního roku Ludmila Vrbická a Richard Kaňka. A to nemluvím o Matoušovi Janečkovi, který s námi už delší dobu aktivně spolupracuje a pro svůj nízký věk se zatím nestal řádným členem. Jsem si vědom toho, že někteří z našich úspěšných mladých členů po odchodu na vysoké školy svoji činnost v souboru možná na čas, možná natrvalo omezí nebo ukončí. O to důležitější příchod nových tváří je.

A to už je skutečně závěr této zprávy. Jménem svým i celého výboru děkuji všem členům, kteří se na činnosti souboru jakkoliv podíleli a svoji činností přispěli k dobrému jménu značky DS Vicena Ústí nad Orlicí. Přeji nám všem i do časů příštích tvořivý přístup při nácviu i realizaci nových představení, spoustu krásných zážitků v kolektivu „Viceňáků“ a především dobrou partu, která je, alespoň podle mého názoru, základem všeho, co společně děláme. Děkuji vám za pozornost.

Tím zpráva o činnosti DS VICENA Ústí nad Orlicí končí.

Jan Š t ě p á n s k ý
předseda souboru